

Arrest

nr. 180 696 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit, bent u soenniet en behoort u tot de Tarin stam. Op 10 maart 1985 bent u geboren in de stad Quetta, gelegen in de provincie Balochistan te Pakistan. U ging er naar school tot de zevende klas en werkte nadien als autohandelaar. Tijdens uw verblijf in Quetta was u vaak in het gezelschap van Hazara's en maakte u geen onderscheid tussen mensen met verschillende geloofsovertuigingen. Zo had u een sjiitische vriend, A.(...) K.(...), die reeds lange tijd geleden werd vermoord.

In 2008 huwde u met T.(...) B.(...) M.(...). Jullie kregen vier kinderen: M.(...) H.(...) K.(...), D.(...) K.(...), D.(...) K.(...) en D.(...) K.(...).

Vanaf oktober of november 2011 kreeg u anonieme telefoons en berichten waarin u bedreigd werd. Ook werd u gezegd dat u zich bij de Taliban of Lashkar-e-Jhangvi (LeJ) diende aan te sluiten.

Eind februari 2012 zat u samen met twee vrienden, Z.(...) en H.(...), in Z.(...) zijn woning. Jullie dronken alcohol en u werd dronken. Tijdens jullie bijeenkomst werd er gepraat over verschillende geloofsovertuigingen. Zo hielden uw vrienden aan dat sjieten ongelovig zijn. U ging hier tegenin en gaf bijvoorbeeld aan dat ieder zijn eigen geloofsovertuiging had en u niet snapte dat mensen worden vermoord omwille van hun geloofsovertuiging. Ook vertelde u dat u geen moslim bent maar een jood. U herinnert zich niet wat er daarna werd gezegd omdat u onder de invloed van alcohol was. Op een bepaald ogenblik kreeg u telefoon van uw broer M.(...) M.(...) A.(...). Hij vertelde u dat hij een filmpje zag waarop u deze uitspraken deed. Blijkbaar werd het gesprek met uw vrienden opgenomen en liet men dit filmpje aan uw familie zien. U verklaart dat u door uw vrienden, Z.(...) en H.(...), in de val werd gelokt. Er werd een fatwa tegen u uitgesproken dewelke inhield dat u vermoord mocht worden omdat u ongelovig bent. Momenteel bevindt het filmpje zich bij M.(...) Y.(...), die tot de Taliban behoort, en N.(...) K.(...), die tot LeJ behoort. Deze twee personen zouden uw vrienden onder druk hebben gezet om het filmpje te maken.

U keerde niet meer naar huis en ging diezelfde nacht in uw showroom slapen. Tijdens deze nacht kwamen mensen u zoeken in het huis van uw schoonvader. De volgende dag gingen ze langs bij uw oom langs moederskant. Nadien verbleef u een paar nachten bij een vriend van uw schoonvader. Enkele dagen later, in maart 2012, verliet u Quetta en ging u naar Peshawar. U ging er naar een zakenrelatie en startte er met werken in een zaak van motorfietsen.

In januari 2013 werd u op een dag, wanneer u zich in een auto in Peshawar bevond, gestopt door vier mannen. Ze ontvoerden u en brachten u naar een onbekende plaats. Eén van deze ontvoerders was de broer van M.(...) Y.(...). U werd enkele dagen in een donkere kamer opgesloten. Op een bepaald ogenblik werd u uit de kamer gehaald en zag u hoe een andere gevangene onthoofd werd door leden van de Taliban. Ze waren ook van plan om u te vermoorden. Echter, op het ogenblik dat ze u wilden onthoofden vond er een explosie plaats en was u in staat om te ontsnappen.

U keerde terug naar Peshawar en verbleef tien tot twaalf dagen in een ziekenhuis. Nadien, in maart 2013, trok u naar Karachi waar u startte met werken. Uw vrouw en kinderen woonden hier samen met u. Op een dag in december 2014 werd u op straat aangevallen. U raakte hierbij gewond en verbleef enige tijd in een ziekenhuis. U vermoedt dat u werd aangevallen door leden van de Taliban of LeJ. Hierna besloot u om Pakistan te verlaten.

Eind februari 2015 verliet u Pakistan met behulp van een smokkelaar. U reisde onder andere via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 10 november 2015 aankwam. Op 10 december 2015 diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een medisch attest neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige en incoherente verklaringen immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen enkel origineel document neer ter staving van uw identiteit en reisweg. Nochtans werd u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst p.1) nadrukkelijk gewezen op het belang van (originele) (identiteits)documenten. U gevraagd naar identiteitsdocumenten, gaf u tijdens het gehoor bij het CGVS aan dat u uw identiteitskaart verloor tijdens het incident dat in Peshawar plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS p.10/20). Dit is uiterst opmerkelijk gezien u tijdens het afleggen van verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat uw identiteitskaart zich in Quetta bevond (zie verklaring DVZ punt 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u tijdens het afleggen van uw eerdere verklaringen bij de DVZ problemen ondervond met de tolk, wat u reeds aangaf bij aanvang van het gehoor bij het CGVS op 29 juni 2016 (zie gehoorverslag CGVS p.2;10/20). Echter, gezien uw gebrek aan motivatie en inspanningen om documenten te verzamelen, en de leugenachtige verklaringen die u hieromtrent aflegde (zie infra), komt uw verklaring aangaande de contradictie van dit belangrijk document weinig overtuigend over. Bovendien blijkt uit de verklaringen die u aflegde bij de DVZ dat u het volgende stelde: 'mijn identiteitskaart ligt nog in Pakistan in Quetta' (zie verklaring DVZ punt 25). Verder was u niet in staat om uw identiteit te staven met enig ander document. Daarnaast verklaarde u over een geboortakte en een local /domicile certificate te beschikken in Pakistan maar was u niet in staat om deze voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS p.10-11/20). Omwille van bovenstaande redenen bestaat het vermoeden dat u uw identiteit bewust achterhoudt voor

de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een medisch document uit België voor om aan te tonen dat u littekens hebt. Echter, dit document is geenszins een bewijs van de oorzaak van deze littekens. Verder legde u geen enkel document neer ter ondersteuning van uw asielrelaas. U gevraagd naar de inspanningen die u leverde om de documenten te verzamelen, verklaarde u dat u geen enkele poging heeft ondernomen om deze te verzamelen (zie gehoorverslag CGVS p.11/20). Gezien u reeds sinds november 2015 in België verblijft, beschikte u over ruim voldoende tijd om verscheidene documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag te verzamelen. Tot op heden heeft het CGVS geen enkel (origineel) document ontvangen. Als reden voor deze nalatigheid stelde u dat u geen contact meer hebt met mensen in Pakistan omdat u hun nummer niet meer hebt. U gewezen op het feit dat er andere manieren bestaan om mensen te contacteren in Pakistan, zoals via facebook of het schrijven van een brief, verklaarde u dat u niet over facebook beschikt en geen brieven kan schrijven. U gaf aan dat u enkel een beetje kan lezen wanneer iets duidelijk is geschreven (zie gehoorverslag CGVS p. 11/20). Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw bewering geen brief te kunnen schrijven. U ging immers naar school tot de zevende klas, was autohandelaar, bent een mondig persoon en spreekt verschillende talen zijnde Pashtu, Engels, Urdu, Balochi en een beetje Farsi (zie gehoorverslag CGVS p.10/20). Van iemand met dit profiel kan er wel degelijk verwacht worden dat hij op één of andere manier contact opneemt met mensen in Pakistan gezien het belang van documenten. Zelfs indien u geen brief zou kunnen schrijven, zou u steeds de hulp van andere mensen kunnen vragen. Het gebrek aan inspanningen en motivatie om (identiteits)documenten te verzamelen ter ondersteuning van uw asielrelaas, tasten uw vrees voor vervolging in Pakistan en uw geloofwaardigheid dan ook ten zeerste aan.

Ten tweede kan het CGVS geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen waarvoor u Quetta diende te ontvluchten. Naast het feit dat u geen enkel overtuigend document voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas, legde u incoherente en onlogische verklaringen af omtrent de gebeurtenissen. U verklaart dat er onopgemerkt een filmpje werd opgenomen wanneer u bij uw vriend Z.(...) was, en men dit filmpje aan uw familieleden liet zien. Hierna zou er een fatwa tegen u zijn uitgevaardigd waardoor u vermoord mocht worden omdat u ongelovig zou zijn. U heeft dit niet aannemelijk gemaakt omwille van volgende redenen. Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat u in eerste instantie verklaarde dat uw problemen in Pakistan exact begonnen in februari 2012 door de video opname. Daarnaast stelde u dat u voor februari 2012 nooit ernstige problemen hebt ondervonden in Pakistan en u een gelukkig leven had (zie gehoorverslag CGVS p.14/20). Nadat u enkele keren werd gevraagd waarom u plots in februari 2012 problemen ondervond omwille van de uitspraken die u deed ten voordele van sjiïeten, u bevond zich immers reeds lange tijd in het gezelschap van Hazara's en praatte er wel vaker over, verklaarde u dat u reeds sinds drie of vier maanden (oktober, november 2011) bedreigingen ontving. Het is uiterst eigenaardig dat u dit belangrijk element in uw asielrelaas nooit eerder vermeldde. U werd gewezen op het feit dat u eerder verklaarde dat u voor februari 2012 nooit ernstige problemen had ondervonden en stelde dat deze problemen niet ernstig waren. Dit is een loze verklaring waar het CGVS geen geloof aan hecht. U verklaarde immers dat u enkele maanden bedreigd werd en soms tot tien anonieme telefoons per dag ontving (zie gehoorverslag CGVS p.16/20). Betreffende de inhoud van deze bedreigingen verklaarde u dat er slechte taal tegen u werd gebruikt, en men wilde dat u zich zou aansluiten bij de Taliban en LeJ. U gevraagd waarom men wilde dat u zich bij hen aansloot gezien u zich steeds in het gezelschap van Hazara's bevond, antwoordde u ontwijkend en herhaalde u dat men wilde dat u een actief lid zou worden (zie gehoorverslag CGVS p.16/20). Het feit dat deze groeperingen net u als lid wilde, is opmerkelijk gezien u zich u zich steeds profileerde als iemand die geen onderscheid maakte tussen mensen met verschillende geloofsovertuigingen en zich vaker in het gezelschap van Hazara's bevond. Daarenboven is dit incoherent met uw verdere verklaringen. U beweert immers dat de Taliban en LeJ wilden dat u zich bij hen aansloot terwijl ze u nadien in de val zouden gelokt hebben waardoor er een fatwa tegen u werd uitgevaardigd. Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende het videofilmpje. Zo verklaarde u dat H.(...) en Z.(...) bij u waren wanneer u bepaalde uitspraken deed, terwijl u later verklaarde dat uw vrouw u vertelde dat u op een video stond met Z.(...) en M.(...). U gewezen op deze tegenstrijdige verklaring, gaf u aan dat u zich versproken had (zie gehoorverslag CGVS p.15-17/20). Verder wist u niet te vertellen wie deze video opnam en hoe het terecht is gekomen bij de personen die het aan uw familieleden lieten zien. Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u dronken was op het ogenblik dat de video werd opgenomen en u dit niet opmerkte (zie gehoorverslag CGVS p.14;15;17/20). Dit mag echter geen excuus vormen voor uw onwetendheid. Van iemand die beweert dat hij omwille van zulk incident zijn land van herkomst diende te verlaten, kan verwacht worden dat hij zich verder informeert over de gebeurtenissen die hiertoe hebben geleid. Nadat u op de hoogte werd gebracht van het bestaan van deze video, zou u besloten hebben om één nacht in uw showroom te verblijven. Nochtans lijkt dit zeer risicovol in de door u omschreven omstandigheden. U verklaarde immers dat uw vrouw u reeds op de hoogte had gebracht van het feit dat u vermoord mocht worden. U gevraagd naar het feit of het niet risicovol was om in uw

showroom te verblijven, gaf u aan dat niemand wist dat u die nacht daar verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.15;17/20). Dit is geen overtuigende en logische verklaring gezien u aangaf dat verschillende mensen naar u op zoek waren nadat er een fatwa tegen u werd uitgevaardigd. Verder legde u geen enkel bewijs neer ter ondersteuning van bovenstaande beweringen. Omwille van bovenstaande redenen maakte u het door u aangehaalde incident, waardoor u Quetta en uiteindelijk Pakistan diende te verlaten, niet aannemelijk.

Daarnaast beweerde u dat u, nadat dit incident zou hebben plaatsgevonden, naar Peshawar (de hoofdstad van de provincie Khyber Pakhtunkhwa) vluchtte. Gezien u de oorzaak van de door u beweerde problemen niet aannemelijk maakte, kan het CGVS ook aan uw verdere asielrelaas geen geloof hechten. Bovendien vormen uw verdere verklaringen opnieuw opmerkelijke en onlogische elementen in uw asielrelaas. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat het Pakistaanse leger reeds in 2009 militaire operaties tegen de Taliban uitvoerde in Khyber Pakhtunkhwa. Opnieuw werd u tijdens het gehoor bij het CGVS gewezen op dit merkwaardig element in uw asielrelaas. U verklaarde dat u op dat ogenblik niet wist dat de Taliban actief was in Peshawar (zie gehoorverslag CGVS p.17/20), wat een loze verklaring is gezien uit verschillende bronnen blijkt dat Taliban reeds lange tijd actief is Peshawar (zie blauwe map). Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw bewering dat u hier niet van op de hoogte was. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u geen voorzorgsmaatregelen nam tijdens uw verblijf in Peshawar gezien u er werkte in een winkel en hieruit blijkt dat u opnieuw deelnam aan het openbare leven in Peshawar (zie gehoorverslag p.17/20). Ook dit ondermijnt uw vrees voor vervolging. Verder zou u naar Karachi gevlucht zijn en verklaarde u dat u er werd aangevallen. Hoewel u tijdens het gehoor aanvankelijk suggereerde dat u werd aangevallen door leden van de Taliban (zie gehoorverslag CGVS p.7/20), gaf u nadien aan dat u niet met zekerheid kon vertellen door wie u werd aangevallen (zie gehoorverslag CGVS p.19/20). Het is dan ook eigenaardig dat u na deze aanval besloot om Pakistan te verlaten uit vrees voor de Taliban en LeJ, terwijl u niet zeker bent of uw belagers in Karachi tot de Taliban of LeJ behoorden, maar dit louter op een vermoeden berust (zie gehoorverslag CGVS p.18-19/20). Bijgevolg ondermijnen ook deze onlogische en incoherente verklaringen uw vrees voor vervolging in Pakistan verder aan.

Omwille van bovenstaande argumenten kan het CGVS geen geloof hechten aan uw beweerde vrees voor vervolging in Pakistan. Tenslotte dient het CGVS te vermelden dat u aanhield geheugenproblemen te hebben maar legde u geen enkel (medisch) document neer ter ondersteuning van deze bewering (zie gehoorverslag CGVS p.4;6/20).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in KhyberPakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir

(PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balochistan te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Balochistan een lange strijd tussen separatisten en de overheid kent, waarbij nationalistische groeperingen, zoals de Balochistan Liberation Army, The Baloch Liberation Front, de Baloch Republican Army en de United Baloch Army strijden voor meer politieke autonomie.. Het conflict in Balochistan valt evenwel qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta geviséerd werd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige en incoherente verklaringen immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen enkel origineel document neer ter staving van uw identiteit en reisweg. Nochtans werd u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst p.1) nadrukkelijk gewezen op het belang van (originele) (identiteits)documenten. U gevraagd naar identiteitsdocumenten, gaf u tijdens het gehoor bij het CGVS aan dat u uw identiteitskaart verloor tijdens het incident dat in Peshawar plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS p.10/20). Dit is uiterst opmerkelijk gezien u tijdens het afleggen van verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat uw identiteitskaart zich in Quetta bevond (zie verklaring DVZ punt 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u tijdens het afleggen van uw eerdere verklaringen bij de DVZ problemen ondervond met de tolk, wat u reeds aangaf bij aanvang van het gehoor bij het CGVS op 29 juni 2016 (zie gehoorverslag CGVS p.2;10/20). Echter, gezien uw gebrek aan motivatie en inspanningen om documenten te verzamelen, en de leugenachtige verklaringen die u hieromtrent aflegde (zie infra), komt uw verklaring aangaande de contradictie van dit belangrijk document weinig overtuigend over. Bovendien blijkt uit de verklaringen die u aflegde bij de DVZ dat u het volgende stelde: 'mijn identiteitskaart ligt nog in Pakistan in Quetta' (zie verklaring DVZ punt 25). Verder was u niet in staat om uw identiteit te staven met enig ander document. Daarnaast verklaarde u over een geboorteakte en een local /domicile certificate te beschikken in Pakistan maar was u niet in staat om deze voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS p.10-11/20). Omwille van bovenstaande redenen bestaat het vermoeden dat u uw identiteit bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een medisch document uit België voor om aan te tonen dat u littekens hebt. Echter, dit document is geenszins een bewijs van de oorzaak van deze littekens. Verder legde u geen enkel document neer ter ondersteuning van uw asielrelaas. U gevraagd naar de inspanningen die u leverde om de documenten te verzamelen, verklaarde u dat u geen enkele poging heeft ondernomen om deze te verzamelen (zie gehoorverslag CGVS p.11/20). Gezien u reeds sinds november 2015 in België verblijft, beschikte u over ruim voldoende tijd om verscheidene documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag te verzamelen. Tot op heden heeft het CGVS geen enkel (origineel) document ontvangen. Als reden voor deze nalatigheid stelde u dat u geen contact meer hebt met mensen in Pakistan omdat u hun nummer niet meer hebt. U gewezen op het feit dat er andere manieren bestaan om mensen te contacteren in Pakistan, zoals via facebook of het schrijven van een brief, verklaarde u dat u niet over facebook beschikt en geen brieven kan schrijven. U gaf aan dat u enkel een beetje kan lezen wanneer iets duidelijk is geschreven (zie gehoorverslag CGVS p. 11/20). Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw bewering geen brief te kunnen schrijven. U ging immers naar school tot de zevende klas, was autohandelaar, bent een mondig persoon en spreekt verschillende talen zijnde Pashtu, Engels, Urdu, Balochi en een beetje Farsi (zie gehoorverslag CGVS p.10/20). Van iemand met dit profiel kan er wel degelijk verwacht worden dat hij op één of andere manier contact opneemt met mensen in Pakistan gezien het belang van documenten. Zelfs indien u geen brief zou kunnen schrijven, zou u steeds de hulp van andere mensen kunnen vragen. Het gebrek aan inspanningen en motivatie om

(identiteits)documenten te verzamelen ter ondersteuning van uw asielrelaas, tasten uw vrees voor vervolging in Pakistan en uw geloofwaardigheid dan ook ten zeerste aan.

Ten tweede kan het CGVS geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen waarvoor u Quetta diende te ontvluchten. Naast het feit dat u geen enkel overtuigend document voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas, legde u incoherente en onlogische verklaringen af omtrent de gebeurtenissen. U verklaart dat er onopgemerkt een filmpje werd opgenomen wanneer u bij uw vriend Z.(...) was, en men dit filmpje aan uw familieleden liet zien. Hierna zou er een fatwa tegen u zijn uitgevaardigd waardoor u vermoord mocht worden omdat u ongelovig zou zijn. U heeft dit niet aannemelijk gemaakt omwille van volgende redenen. Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat u in eerste instantie verklaarde dat uw problemen in Pakistan exact begonnen in februari 2012 door de video opname. Daarnaast stelde u dat u voor februari 2012 nooit ernstige problemen hebt ondervonden in Pakistan en u een gelukkig leven had (zie gehoorverslag CGVS p.14/20). Nadat u enkele keren werd gevraagd waarom u plots in februari 2012 problemen ondervond omwille van de uitspraken die u deed ten voordele van sjiïeten, u bevond zich immers reeds lange tijd in het gezelschap van Hazara's en praatte er wel vaker over, verklaarde u dat u reeds sinds drie of vier maanden (oktober, november 2011) bedreigingen ontving. Het is uiterst eigenaardig dat u dit belangrijk element in uw asielrelaas nooit eerder vermeldde. U werd gewezen op het feit dat u eerder verklaarde dat u voor februari 2012 nooit ernstige problemen had ondervonden en stelde dat deze problemen niet ernstig waren. Dit is een loze verklaring waar het CGVS geen geloof aan hecht. U verklaarde immers dat u enkele maanden bedreigd werd en soms tot tien anonieme telefoons per dag ontving (zie gehoorverslag CGVS p.16/20). Betreffende de inhoud van deze bedreigingen verklaarde u dat er slechte taal tegen u werd gebruikt, en men wilde dat u zich zou aansluiten bij de Taliban en LeJ. U gevraagd waarom men wilde dat u zich bij hen aansloot gezien u zich steeds in het gezelschap van Hazara's bevond, antwoordde u ontwijkend en herhaalde u dat men wilde dat u een actief lid zou worden (zie gehoorverslag CGVS p.16/20). Het feit dat deze groeperingen net u als lid wilde, is opmerkelijk gezien u zich u zich steeds profileerde als iemand die geen onderscheid maakte tussen mensen met verschillende geloofsovertuigingen en zich vaker in het gezelschap van Hazara's bevond. Daarenboven is dit incoherent met uw verdere verklaringen. U beweert immers dat de Taliban en LeJ wilden dat u zich bij hen aansloot terwijl ze u nadien in de val zouden gelokt hebben waardoor er een fatwa tegen u werd uitgevaardigd. Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende het videofilmpje. Zo verklaarde u dat H.(...) en Z.(...) bij u waren wanneer u bepaalde uitspraken deed, terwijl u later verklaarde dat uw vrouw u vertelde dat u op een video stond met Z.(...) en M.(...). U gewezen op deze tegenstrijdige verklaring, gaf u aan dat u zich versproken had (zie gehoorverslag CGVS p.15-17/20). Verder wist u niet te vertellen wie deze video opnam en hoe het terecht is gekomen bij de personen die het aan uw familieleden lieten zien. Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u dronken was op het ogenblik dat de video werd opgenomen en u dit niet opmerkte (zie gehoorverslag CGVS p.14;15;17/20). Dit mag echter geen excuus vormen voor uw onwetendheid. Van iemand die beweert dat hij omwille van zulk incident zijn land van herkomst diende te verlaten, kan verwacht worden dat hij zich verder informeert over de gebeurtenissen die hiertoe hebben geleid. Nadat u op de hoogte werd gebracht van het bestaan van deze video, zou u besloten hebben om één nacht in uw showroom te verblijven. Nochtans lijkt dit zeer risicovol in de door u omschreven omstandigheden. U verklaarde immers dat uw vrouw u reeds op de hoogte had gebracht van het feit dat u vermoord mocht worden. U gevraagd naar het feit of het niet risicovol was om in uw showroom te verblijven, gaf u aan dat niemand wist dat u die nacht daar verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.15;17/20). Dit is geen overtuigende en logische verklaring gezien u aangaf dat verschillende mensen naar u op zoek waren nadat er een fatwa tegen u werd uitgevaardigd. Verder legde u geen enkel bewijs neer ter ondersteuning van bovenstaande beweringen. Omwille van bovenstaande redenen maakte u het door u aangehaalde incident, waardoor u Quetta en uiteindelijk Pakistan diende te verlaten, niet aannemelijk.

Daarnaast beweerde u dat u, nadat dit incident zou hebben plaatsgevonden, naar Peshawar (de hoofdstad van de provincie Khyber Pakhtunkhwa) vluchtte. Gezien u de oorzaak van de door u beweerde problemen niet aannemelijk maakte, kan het CGVS ook aan uw verdere asielrelaas geen geloof hechten. Bovendien vormen uw verdere verklaringen opnieuw opmerkelijke en onlogische elementen in uw asielrelaas. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat het Pakistaanse leger reeds in 2009 militaire operaties tegen de Taliban uitvoerde in Khyber Pakhtunkhwa. Opnieuw werd u tijdens het gehoor bij het CGVS gewezen op dit merkwaardig element in uw asielrelaas. U verklaarde dat u op dat ogenblik niet wist dat de Taliban actief was in Peshawar (zie gehoorverslag CGVS p.17/20), wat een loze verklaring is gezien uit verschillende bronnen blijkt dat Taliban reeds lange tijd actief is Peshawar (zie blauwe map). Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw bewering dat u hier niet van op de hoogte was. Daarnaast blijkt

uit uw verklaringen dat u geen voorzorgsmaatregelen nam tijdens uw verblijf in Peshawar gezien u er werkte in een winkel en hieruit blijkt dat u opnieuw deelnam aan het openbare leven in Peshawar (zie gehoorverslag p.17/20). Ook dit ondermijnt uw vrees voor vervolging. Verder zou u naar Karachi gevlucht zijn en verklaarde u dat u er werd aangevallen. Hoewel u tijdens het gehoor aanvankelijk suggereerde dat u werd aangevallen door leden van de Taliban (zie gehoorverslag CGVS p.7/20), gaf u nadien aan dat u niet met zekerheid kon vertellen door wie u werd aangevallen (zie gehoorverslag CGVS p.19/20). Het is dan ook eigenaardig dat u na deze aanval besloot om Pakistan te verlaten uit vrees voor de Taliban en LeJ, terwijl u niet zeker bent of uw belagers in Karachi tot de Taliban of LeJ behoorden, maar dit louter op een vermoeden berust (zie gehoorverslag CGVS p.18-19/20). Bijgevolg ondermijnen ook deze onlogische en incoherente verklaringen uw vrees voor vervolging in Pakistan verder aan.

Omwille van bovenstaande argumenten kan het CGVS geen geloof hechten aan uw beweerde vrees voor vervolging in Pakistan. Tenslotte dient het CGVS te vermelden dat u aanhield geheugenproblemen te hebben maar legde u geen enkel (medisch) document neer ter ondersteuning van deze bewering (zie gehoorverslag CGVS p.4;6/20).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

(...)

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).".

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad is samen met de verwerende partij van mening dat verzoeker incoherente en onlogische verklaringen heeft afgelegd omtrent de gebeurtenissen in Quetta die de aanleiding vormden voor de problemen die hem zijn land van herkomst uiteindelijk deden ontvluchten. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkel idee schijnt te hebben wie de video opnam waarop verzoeker de uitspraken deed die hem in de problemen zouden hebben gebracht, noch hoe deze video terecht is gekomen bij de personen die dit aan zijn familieleden lieten zien. Dat verzoeker op het moment van de opname niets in de gaten zou hebben gehad, biedt geen afdoende verklaring nu van iemand die omwille van dergelijk incident zijn land van herkomst diende te verlaten toch mag worden verwacht dat hij zich dienaangaande verder zou hebben geïnformeerd, *quod non in casu*. Dat verzoeker wél weet dat de persoon die de video heeft gemaakt ofwel Z. ofwel H. is, kan geen opzien baren aangezien hij verklaarde dat behalve zichzelf enkel Z. en H. bij de bewuste conversatie aanwezig waren en het dus logischerwijs één van deze twee moet zijn geweest.

Wat betreft verzoekers verblijf in de showroom van zijn winkel gedurende de nacht nadat hij op de hoogte zou zijn gebracht van het bestaan van de bezwarende video, wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het grote risico dat verzoeker nam in het licht van zijn verklaringen dat verschillende mensen op dat ogenblik naar hem op zoek waren ingevolge de fatwa die tegen hem zou zijn uitgesproken. Waar verzoeker uitlegt dat de showroom zijn "*enige zekere optie*" was en er slechts een paar uur verbleef, verklaart noch verschoont hij zijn uiterst risicovolle handelswijze.

De Raad stelt op basis van het gehoorverslag vast dat verzoeker ondubbelzinnig heeft verklaard dat de taliban hem in januari 2013 in Peshawar ontvoerden en probeerden te onthoofden en in de context van deze verklaringen vervolgens stelde dat "*deze mensen*" te weten kwamen dat hij zich in Karachi bevond en hem er aanvielen (stuk 7, gehoorverslag, p. 6, 7). Echter, desgevraagd door de dossierbehandelaar aan het einde van zijn gehoor antwoordde verzoeker dat hij niet weet wie hem aanviel in Karachi en dat hij behalve de taliban ook Lashkar-e-Jhangvi, die daar volgens hem sterk staan, verdenkt (stuk 7, gehoorverslag, p. 19). Nochtans heeft verzoeker ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondubbelzinnig verklaard dat hij vreest vermoord te worden door de taliban en dat het de taliban zijn die hem zowel in januari 2013 als in december 2014 (in Karachi) hebben "*opgepakt*". Lashkar-e-Jhangvi werd toen door

verzoeker niet genoemd, laat staan dat hij enig voorbehoud zou hebben geformuleerd wat betreft de mogelijke identiteit van zijn belagers (stuk 12, vragenlijst, vragen 3.4 en 3.5).

Verzoekers toelichting aangaande zijn beslissing om de bedreigingen in Quetta te ontvluchten door zich in Peshawar te vestigen, namelijk dat hij er kon verblijven op uitnodiging van een vriend en dat het hem een logische keuze leek gelet op de lange afstand, is niet ernstig te noemen in het licht van informatie opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat de taliban al lange tijd actief zijn in Peshawar en de provincie Khyber-Pakhtunkhwa. Dat verzoeker hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest, is geenszins aannemelijk. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers bewering dat hij ervan uitging dat het in Peshawar veiliger voor hem zou zijn en dat hij er niet gevonden kon worden door de mensen die hem vervolgden, met name de taliban. In voormelde informatie kan worden gelezen dat de lokale taliban in Khyber-Pakhtunkhwa in reactie op de operaties van het Pakistaanse leger ondergronds gingen en in grote delen van de provincie actief bleven door terroristische aanslagen en gerichte moorden te plegen. Nergens blijkt uit deze informatie dat toen verzoeker in maart 2012 naar Peshawar trok de taliban er niet aanwezig waren; er is in tegendeel sprake van aanhoudend geweld en occasionele confrontaties met de veiligheidsdiensten in de afgelopen jaren (stuk 16, Landeninformatie, doc. 1, EASO Country of Origin Information Report “Pakistan. Security Situation” van juli 2016, p. 14, 40). In het licht van verzoekers verklaringen door de taliban te zijn belaagd, is het niet aannemelijk dat hij zich veilig zou hebben gewaand in stad en regio gekenmerkt door een grote activiteit wat deze groepering betreft.

Waar verzoeker aanvoert dat het door hem neergelegde doktersattest als een begin van bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten in aanmerking moet worden genomen, in de mate dat het zou aantonen *“dat er littekens werden veroorzaakt door messen of andere scherpe wapens”*, dient te worden opgemerkt dat voormeld attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De betrokken arts noteerde desbetreffend slechts verzoekers verklaring dat deze hem werden toegebracht door de taliban maar uit dit attest blijkt niet dat de oorsprong van verzoekers littekens kan worden geobjectiveerd. Dat verzoeker ten gevolge van de verwondingen die hem werden toegebracht aan een geheugenstoornis zou lijden die hem zou hebben belet coherente en precieze verklaringen af te leggen in het kader van zijn asielaanvraag, kan op geen enkele manier uit voormeld medisch attest worden afgeleid.

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing *“(…) het ontbreken aan documenten die het engagement van de verzoeker voor de mensenrechten bewijzen (schijnt) te gebruiken als argument voor ongeloofwaardigheid van het asielrelaas”*, moet worden vastgesteld dat verzoeker blijkens de elementen in zijn dossier op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt van enig engagement voor de mensenrechten in zijn land van herkomst en dat hieromtrent ook niets wordt gesteld in de bestreden beslissing.

Verzoeker acht het onlogisch om uit het ontbreken van identiteitsdocumenten af te leiden dat hij volledig passief blijft en een gebrek aan motivatie heeft om documenten te verzamelen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, maar draagt geen enkel element aan dat zijn stilzitten op dit vlak kan verklaren of verschonen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat iemand met zijn profiel – hij verklaarde tot de zevende klas naar school te zijn geweest, als autohandelaar werkzaam te zijn geweest en verschillende talen te spreken – geen contact zou kunnen opnemen met mensen die hem in Pakistan zouden kunnen helpen omdat hij zich niet van de meest voor de hand liggende communicatiemiddelen kan bedienen. Verzoekers voorgehouden vrees om zijn schuilplaats te verraden kan niet opwegen tegen het primordiale belang van (originele) documenten die zijn identiteit, reisweg, herkomst en asielmotieven kunnen staven, waarop hij tijdens zijn procedure nochtans uitdrukkelijk en bij herhaling werd gewezen. Het mag in het licht van verzoekers verklaring met niemand meer contact te hebben in Pakistan ten zeerste verbazen dat hij bij zijn verzoekschrift een residentiekaart (stuk 3) voegt waarmee hij zijn identiteit wenst te staven, zonder dat hij evenwel toelicht op welke wijze of via welke weg hij dit document dan wel heeft kunnen bekomen. Nog daargelaten de vaststelling dat dit document geen verband houdt met de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, moet worden vastgesteld dat het hier een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker kan gelet op zijn relaas aangaande de ontvoering en poging tot onthoofding waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest in Peshawar en de aanval die hij onderging in Karachi, van welke mishandelingen zijn littekens zouden getuigen, bezwaarlijk stellen *“dat het asielrelaas van de verzoeker steunt op gebeurtenissen die grotendeels verbaal gebeurden (...) die onmogelijk bewezen kunnen worden via documenten”*.

Verzoeker citeert uit diverse bronnen die handelen over de religieuze conflicten in Pakistan, en meer bepaald het risico dat religieuze minderheden, waaronder sjiïeten en hazara's, lopen om te worden gevisieerd door soennitische extremistische organisaties. Zoals verzoeker evenwel zelf opmerkt, behoort hij tot de soennitische meerderheid binnen de Pakistaanse samenleving. Dat verzoeker gelet op zijn soennitische overtuiging een grotere kans maakt om te worden gerekruteerd door de taliban en Lashkar-e-Jhangvi, is een algemene bewering die hij niet staft en waaraan zelfs afbreuk wordt gedaan door het gegeven dat zijn profiel niet beantwoordt aan dat van de gemiddelde taliban-strijder. Verzoeker verklaarde immers geregeld in het gezelschap van hazara's te vertoeven, alcohol te drinken en openlijk het standpunt van andersgelovigen te verdedigen in discussies (stuk 7, gehoorverslag, p. 14-17). Bovendien zou net het feit dat hij met religieuze minderheden optrok de reden zijn geweest waarom Lashkar-e-Jhangvi hem een lesje wilde leren, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft.

Waar hij algemene informatie weergeeft met betrekking tot Lashkar-e-Jhangvi en wijst op de kans om als soenniet te worden gerekruteerd door de taliban of Lashkar-e-Jhangvi en in het algemeen aangeeft dat hij verscheidene risicoprofielen verenigt, toont verzoeker aldus niet aan dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Nochtans mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. In de mate dat uit het bovenstaande is gebleken dat verzoeker in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht geen elementen heeft aangebracht op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij door Lashkar-e-Jhangvi zou zijn bedreigd en vervolgd, kan hij de verwerende partij niet ernstig verwijten geen nader onderzoek te hebben gedaan naar de aanwezigheid van deze groepering in verzoekers regio van herkomst en haar rekruteringsmogelijkheden.

Ter zitting van 25 november 2016 legt verzoeker middels een aanvullende nota twee medische attesten neer die zijn psychologische toestand moeten verklaren en illustreren. Volgens verzoeker vormen deze attesten het bewijs dat hij aan een posttraumatische stressstoornis lijdt en weinig communicatief is. Uit deze attesten blijken evenwel geen elementen die een ander licht werpen op de bovenstaande vaststellingen. Hierin wordt de diagnose "*posttraumatische stressstoornis*" en "*sociale isolatie*" gesteld, maar deze blijkt geheel gebaseerd op verzoekers verklaringen en de globale indruk die hij maakt. Deze attesten bevatten bovendien geen informatie omtrent de eventuele invloed van deze problemen op de afgelegde verklaringen. Evenmin verduidelijkt verzoeker welke specifieke punten van het gehoor zouden beïnvloed zijn door zijn medische en psychologische problemen. Niettegenstaande het eerste attest meldt dat verzoeker moeite zou hebben om zich te concentreren, vaak terugdenkt aan traumatische ervaringen en hierdoor angst ervaart, blijkt evenwel niet dat hij specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen zijn geestestoestand en de vastgestelde incoherenties en het gebrek aan logica in zijn asielrelaas. In de mate dat wordt aangenomen dat verzoeker aan een post-traumatische stressstoornis lijdt, kan uit de attesten dienaangaande niet worden afgeleid dat verzoekers verklaringen hierdoor gebrekkig zijn.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet volhouden dat hem overeenkomstig artikel 48/6, eerste lid van de vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel moet worden gegund. De rechtspraak van de Raad die verzoeker in dit verband aanhaalt is *in casu* niet dienstig in de mate dat deze betrekking heeft op individuele gevallen en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Balochistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report “*Pakistan. Security Situation*” van juli 2016) bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat Balochistan een lange strijd tussen separatisten en de overheid kent, waarbij nationalistische groeperingen, zoals de Balochistan Liberation Army, The Baloch Liberation Front, de Baloch Republican Army en de United Baloch Army strijden voor meer politieke autonomie. Het conflict in Balochistan valt evenwel qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een ‘low-level insurgency’ genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en ‘extrajudicial killings’ van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta geviseeerd werd.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden er voor burgers in Balochistan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Balochistan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker zonder meer verwijst naar de nog steeds onveilige situatie in zijn regio van herkomst en naar “*de algemene zeer gevaarlijke situatie in Afghanistan, omwille van het algemene geweldklimaat deels veroorzaakt door de Taliban*” doet hij geen afbreuk aan bovenstaande specifieke en genuanceerde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Balochistan, noch aan de daarop gebaseerde vaststelling dat er voor burgers in Balochistan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dat Lashkar-e-Yhangvi actief is in Balochistan en dat er in Quetta nog steeds geweldsincidenten plaatsvinden waarbij onschuldige burgerslachtoffers vallen wordt in bovenstaande veiligheidsanalyse niet ontkent. Verzoeker brengt evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat het geweld in Balochistan als willekeurig moet worden getypeerd noch dat een burger die behoort tot de soennitische meerderheidsstrekking er een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon door zijn loutere aanwezigheid aldaar. Verzoekers betoog aangaande de bestraffing van bepaalde daden en de toepassing van de doodstraf in Pakistan heeft geen uitstaans met de criteria die relevant zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een vrees om door de Pakistaanse autoriteiten ter dood te worden veroordeeld en dat zijn administratief dossier geen elementen bevat die enige vrees in die zin rechtvaardigen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF